

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5977

гр. София, 07.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в закрито заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

като разглежда докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20221110140384 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Образувано е по молба на ответника „Е.М.“ ЕООД за изменение на решение № 8826/29.05.2023 г. по гр. д. № 40384/2022 г. по описа на СРС, 48 състав в частта за разноските.

В молбата са изложени съображения, че съдът неправилно не е приложил разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК. Твърди се, че ответникът не дължи разноски, тъй като е признал, че вземането е погасено по давност и след изтичане на давността не е предприемал никакви действия по принудително изпълнение. Посочва се, че извънсъдебната покана до длъжника да плати, дори със заплаха да бъдат предприети съдебни мерки, не влече отговорност за разноски при признание на иска до изтичане на срока за отговор на исковата молба, с позоваване на съдебна практика. Освен това, титулярът има право да получи дължимото доброволно, дори възможността за принудително изпълнение да е била погасена с изтичането на давностния срок. Моли се за изменение на решението в частта за разноските, с искане такива да не се присъждат в полза на ищеца.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК е постъпил отговор от ищеца П. Д. С., с доводи за неоснователност на молбата. Сочи се, че в случая е налице висящо изпълнително дело, което не е било прекратено и след приемане на възражение по чл. 423 ГПК и обезсилване на изпълнителния лист. Ищецът счита, че с поведението си ответникът е дал повод за предявяване на иска, а наличието на изпълнителен лист за вземането, предмет на спора, обуславя и допустимостта на иска. Образуваното и непрекратено изпълнително дело, непрестанните телефонни обаждания и поканите до ищеца да заплати задълженията са препятствали възможността длъжникът да предяви извънсъдебно възраженията си, поради което не са налице предпоставките по чл. 78, ал. 2 ГПК. Моли се молбата да се остави без уважение.

Съдът, след като обсъди доводите на молителя и данните по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл. 248, ал. 1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо – в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Искането за изменение на решението в частта за разноските е направено от процесуално легитимирано лице, при наличие на правен интерес, в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, поради което съдът намира, че същото е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на [чл. 78, ал. 2 ГПК](#), ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Ответникът е признал основателността на предявения иск, но съдът приема, че неоснователно от негова страна се поддържа, че не е дал повод за завеждане на делото. Съдебната практика последователно приема, че ответникът дава повод за завеждане на дело, а чрез поведението си обосновава и правния интерес от предявения отрицателен установителен иск за вземането тогава, когато ответникът като кредитор е предприел действия по принудително изпълнение или е изразил готовност да ги предприеме (така определение № 66/12.02.2018 г. по ч. гр. д. № 4770/2017 г. по описа на ВКС, III г. о.). Съдът следва да прецени поведението на ответника във всеки конкретен случай.

Трайно установено в практиката на ВКС ([определение № 95/22.02.2018 г. по ч. гр. д. № 510/2018 г.](#), ВКС, IV г. о., [определение № 534/06.12.2019 г. по ч. гр. д. № 4484/2019 г.](#), ВКС, III г. о., [определение № 320/20.07.2022 г. по ч. т. д. № 1122/2022 г.](#), ВКС, II т. о. и [определение № 474/07.11.2019 г. по ч. гр. д. № 3063/2019 г.](#), ВКС, IV г. о.) е разбирането, че при действието на новия ГПК ответникът по предявен установителен иск не може да предизвика прекратяване на делото поради отсъствието на правен интерес у ищеца, тъй като ищецът има интерес да получи решение при признание на иска. Ответникът обаче може да удовлетвори този правен интерес на ищеца, като направи признанието. При такова свое поведение той не дължи разноски, ако не е разполагал с изпълнителен титул, възможност за друга извънпроцесуална принуда или не е дал друг повод за предявяването на иска. Хипотезата, в която ответникът признава иск за установяване несъществуването като погасено по давност на вземане, за което не е снабден с изпълнителен титул, е различна от тази, при която такъв титул е налице и въз основа на него е образувано изпълнително производство, макар да е настъпила перемпция.

В настоящия случай по делото е безспорно установено, че ответникът е разполагал с изпълнителен лист, по който е било образувано изпълнително производство за събиране на вземанията. Не е спорно, че това изпълнително производство не е било прекратено към датата на подаване на исковата молба. Действително към този момент изпълнителният лист е бил обезсилен с определение от 19.11.2020 г. по в. ч. гр. д. № 1575/2020 г. по описа на СГС, поради прието възражение по чл. 423 ГПК, който факт изрично се признава от ищеца. Наличието на висящо изпълнително производство, което не е било прекратено на основание [чл. 433, ал. 1, т. 3 ГПК](#) в продължение на повече от две години след обезсилване на изпълнителния лист, въпреки отправено от ищеца искане, според настоящия състав освен

ангажиране на отговорност за вреди, е достатъчен повод за ищеца да заведе иска за установяване недължимост на процесното вземане като погасено по давност. Съдът споделя цитираната от молителя – ответник съдебна практика, че извънсъдебната покана до длъжника да плати, дори със заплаха да бъдат предприети съдебни мерки, не е повод за предявяването на иск за несъществуване на вземането и не влече отговорност за разноси при признание на иска до изтичането на срока за отговор на исковата молба, но влече отговорност за вреди при отправянето на последващи покани, след като длъжникът се е позовал на давност или вземането бъде прехвърлено, без цесионерът да е уведомен за позоваването на давност от страна на длъжника. В същата съдебна практика - определение № 95/22.02.2018 г. по ч. гр. д. № 510/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о., определение № 318/25.07.2018 г. по ч. гр. д. № 2828/2018 г. по описа на ВКС, III г. о., определение № 474/07.11.2019 г. по ч. гр. д. № 3063/2019 г. по описа на ВКС, IV г. о. , обаче е посочено, че ответникът не дължи разноси, ако признае иска и не е разполагал с изпълнителен титул, възможност за друга извънпроцесуална принуда или не е дал друг повод за предявяването на иска. В случая е налице такъв друг повод – висящо изпълнително производство, по което могат да бъдат предприети действия, независимо от незаконосъобразността им и при наличните данни, че ответникът продължава да кани длъжника да плати, с което правната сфера на ищеца би се оказала накърнена. Съдът приема, че възражението за погасяване вземането по давност следва да бъде предявено по съдебен ред, за да има обвързващи кредитора последици, поради което сезирането на съда в случая е условие за упражняване на субективните права на ищеца и признанието на иска не е достатъчно, за да се приложи чл. 78, ал. 2 ГПК. С оглед на това не са налице предпоставките за прилагане на правилото на чл. 78, ал. 2 ГПК, предвид, че същите са кумулативно дадени. Ето защо молбата по чл. 248 ГПК следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на „Е.М.“ ЕООД, ЕИК *****, за изменение на решение № 8826/29.05.2023 г. по гр. д. № 40384/2022 г. по описа на СРС, 48 състав в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с частна жалба пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____